

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
'Εδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' όκτακόσα κι' έννεήκοντα κι' όκτω,
τόν 'Ετέμ-Πασσά γιά δώρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Μηνός Δεκέμβρη δεκαεννιά,
φουρτούνας, χιόνια, και παγωνιά.

'Εξακόσα σαράντα και τρία
κι' έκλογών αρχινή φασαρία.

**Μέ δάκρυ βόινομε μικρό
τοῦ Σεμιτέλου τόν νεκρό.**

ξου κι' έμένα, Δάσκαλε, νά κλάψω τόν νεκρό σου,
θυμηθώ παληρά ζωή μπροστά 'στό φέρετρό σου.

τούς χαιρετώ, τούς προσκυνώ, τούς κάνω τειμενάδες
και τόσαις πατινάδες.

Χαίρετα, Ναύαρχοι χρυσοί, σκύθω και ξανασκύθω,
τό κάρω σας γιά φυλακτό 'στόν κόρφο μου τό κρύβο.
Τώρα σέ 'λίγο φεύγετε και 'οτήν πατρίδα πάτε,
ώρα καλή σας, Ναύαρχοι, και νά μάς άγαπήτε.

Μέ τό μεγάλο τό Σχολείο
'στόν Δάσκαλό μου τόν παληρό
ίνω τά δού μου γόνατα, θλιμμένοι παραστέκω,
ή της σιμνης σοφίας του σιμνό τραγουδι πλέκω.

Ποτί δέν θά ξεχάσωμε τίτοιο καλό μεγάλο,
κλαίω μαζί μέ τόν Ποτιέ, τόν Ναύαρχο τόν Γάλλο,
κλαίω και μέ τόν Μπίττολο, τόν Ρώσο, τόν 'Εγγλίξο,
και βαρκαρόλα παίζω.

Κι' άν 'γέλασα καμμά φορά,
τά ρήματα του Φασουλή
δέν βγαίνουσε φαρμακερά,
δέν κρύβουσε πάθος και χολή.

'Στό περιγάλι κάθουμαι, τούς Στόλους των κυτώ,
και τό μαντύλι βγάζοντας τούς άποχαιρετώ.
Χίλιαι φορές εις τό καλό και σέρτε 'οτήν εύχη μας,
μαζί σας φεύγει, Ναύαρχοι, κι' ό υούς μας κι' ή ψυχή μας.

όσαις θρηνοῦν περιλυπαις και 'στό 'δικό σου μνήμα,
άν του «Ρωμροῦ» σ' έπίκρανε περιγιάστρα ρίμα
τήν σοφή σου τήν κορφή τήν στεφανώνω τώρα...
μαθητή τόν άκακο σάν άκακος συχώρα.

'Εφροσκόωε ντελή Βοριῆς λευκότα πανιά,
σκύρω και πέρω χάμο,
όρεδοῦρά, άντίεμο,
άθάνατο: θά μείνετε σέ τούτη τή γωιά.

**Πρός Περικίετον έπιστολή
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.**

και 'οτήν Κρήτη, Περικίη, χωρίς νά καταλάβω,
χωρίς νά πάρω κάδο.
Μίσα σ' αύτή τή χειμωνιά
σου γράφο μίο' άπ' τά Χανιά.

Γι' αύτό που μάς έκάνετε
κι' όποις μάς έγλυκάνετε,
τίτοια νά τύχετε χαρά,
έθίβα, ζήτω σας, ούρρά.

Τίτοια φωνάζω, Περικίη, μέσ 'οτήν τρελλή χαρά μου,
κι' έπαρ σὺ τή λύρα σου κι' έγώ τόν ταμποῦρά μου,
κι' έλα νά τραγουδήσωμε
νά πιούμε, νά πηδήσωμε.

Φίσταις άκόμη και χαράς,
τσουμπούσια και ζισαρίτια,
και τόν Ναύαρχον σουαρέ,
που φεύγουν, τά σκελίτια.
Ναύαρχων φαίνονται μεγάλα τρικαντά
πάω κι' έγώ κοντά,

Παραίτα τούς συνδιασμούς
ήμων τών έλευθίρων
και τόσαις πατριωτισμούς
και τό κοινόν συμπίρρον.

Ἐλα νὰ ὄης, βρὶ φοικαρά,
μαζί μας ἰδῶ πέρα
πὺς κυματίζει μιά χερὰ
περιλαμπρὴ παντίερα.

Ἐλα νὰ σκούρης ἀμανὴ μὲ δυνατὸ μεράκι,
Ἐλα νὰ ὄης τοὺς Μπίηδες καὶ τὸν Γενιτουράκη,

Ἐλα νὰ ὄης ἀγῆματα,
Ναυάρχους ὅπως πρίπαι,
ἰδέσματα, τραγῆματα,
νὰ βάλῃς καὶ ἴσῃν τοίπη.

Νὰ ὄης θαλάσσης καὶ στεριάς
Ξεφάντωμα καὶ φῶτα,
καὶ ν' ἀναπνεύσεις Ἰευτεριάς
παλληκαρία καὶ χυτὰ.

Σὰν πρὶν δὲν βλίπεις ἰρημιά,
καθὶς ὅτ'ο μαγαζὶ τοῦ,
πᾶσι κ' ὁ Πρίγκηψ' ὅτ'α τζαμιά,
πᾶσι κ' ἰγὼ μαζὶ του.

Σιγάνω φόνους καὶ σφαγαίς
μ' ἰσθβους καὶ μὲ γέροντας,
κ' ἰδῶ θὰ γίνουσι ἔκλογαίς
καθὼς ἴστος εἰλευθέρους.

Ἐδῶ θάλλῃ Συνέλευσις πολυμήλης, καλὴ μου,
κόλιτωμα νὰ κἀνῃ,
κ' αὐτοῦ μεγάλαις θὰ σκορπῆ φυλλάδες τοῦ πολέμου
ὁ Θεωδωρὸς ὁ πᾶνυ.

Πάλι φουρτοῦνα καὶ μπουρί
κ' ἀτέλειωτοι μελαδες
μὲ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ
τῆς φλογεραὶς φυλλάδες.

Ἐν τούτοις πάρε μερικαὶς ἀπὸ τὸν Θεωδωρῆ
καὶ στείλε μου τῆς φανερὰ,
νὰ τῆς διαβάσω σοβαρὰ
ὅτ' ἀγῆματα, ἴστος Μπίηδες, καὶ ἴσῃν Γενιτουράκη.

Τὸς Περιβλεπτοῦ ἐπιστολὴ ὅτ'ὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλᾶ.

Τί σοῦ ᾄνην, μίο κάρο
καὶ κολλῆγα μου ψυρίτην,
καὶ μοῦ ᾄηγες μὲς ἴσῃν Κρήτη
δὶγως μυρωδιὰ νὰ πάρω ;

Πῶς ἀρῆμας τὰς Ἀθήνας, ὀδοιπόρε Βαγαπόντην,
ὅτ'ας ἡμέρας τῆς σπουδῆς,
καὶ δὲν ἔμεινες νὰ ὄης
τὸν συνδυασμὸ τοῦ Ράλλη, τοῦ Ζαῆμη, καὶ τοῦ Κόντη ;

Νέων ἔκλογων μεράκια,
ἄρασις καὶ παροξυσμός,
κ' ἀπὸ τὰ καλαμοβράκια
τρίχει πατριωτισμός.

Φλογερὴ φιλοπατρία
σφίγγεται κ' ἀγκομαχῆ,

τὰ Προγράμματα τὰ τρία
σμίγουν σ' ἓνα μοναχὰ.

Τῆς τοσαναμπετιαὶς ἀφίνουσι,
σωτηρίας ἐποχῆ,
τρία κόμματα θὰ γίνουσι
ἓνα σῶμα, μὲ ψυχῆ.

Βγαίνουσι κ' ὁ τρεῖς ἀντάμα
καὶ πληροῦται κατὰ γράμμα
τὸ ρηθὲν ἀπὸ προφήτας ἀθανάτους καὶ θεητοῦς
πῶς δὲν φέρουσι ὅλοιο πόντων τόσους μαῦρους ἔμπετος,
ὅσο τᾶντερα ταραῖουσι συμμιγνῆσι συνδυασμοὶ
καὶ σωτήρων διαφόρων ἡ ἰσθβὸς ὀσμῆ.

Ὁ κύριος Δραγοῦμης γυρὰ κακαρωτὸς,
συνδυασμὸν ἀκόμη δὲν ἔκαμε κ' αὐτὸς,
μ' αὐτὸν κ' ὁ Ζαχαρίας, ἀνήρ χωρὶς κακρίτσα,
γιὰ κόντρα του κ' ὁ Ράλλης ἔχει τὸν Ζαχαρίτσα.

Ζάχηρι τὸνομά μου καὶ πᾶσι μὲ τὸν Ράλλη
γλυκοὶ σὰν τὸ λουκουμί,
ἀλλὰ τὸ ταῦ καὶ σίγμα κανίνας σὰν μοῦ βγάλλῃ
μὲ βρῖσκει ὅτ'ὸν Δραγοῦμη.

Ἐκεῖ ὅτ'ο Θεωδωρῆ κορόνια τενωμένια
συνδυασμὸν σκαρῶνουσι ὡς εἶδος ἀμύγη,
μὲ πέρνετε, τοὺς λέω, μὲ πέρνετε κ' ἔμπετα ;
δὲν πέρνεμα, μοῦ λίνε, τοῖσ'οῦτον ἐναγῆ.

Ἀμύγῃς συνδυασμὸς
ὄλο καὶ κορόνομισμός.
Πέρνει πρόσωπα ποικίλα
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ψύλλα,
πέρνει τὸν Καλλιφρονᾶ,
τῆς ἀρμάδας γαλονᾶ.

Πέρνει κ' ἀπὸ τὸν Περαιὰ πρόσωπα νομίζω τρία,
πέρνει καὶ τὸν νεῖο Κολιάτσο, πούναϊ ἴσῃν Καθβαλαρία,
πέρνει καὶ τὸν Λυγινὸ,
ὀποκείμενο τρανὸ,
κ' ὁ Μουτσόπουλος μὲ τοῖσ'οῦτον, ὁ Θανάσης ὀγλαδῆ,
μὲ γυρὰ καὶ μὲ παράδες ἀρχοντόπουλο παιδί.

Ταραμπουζοματὰ τραλαδᾶ,
πέρνει τὸν Ζυγομαλᾶ,
πού τοῦ λὲν ἐγὼ ἔκ' ἀλευρί,
ὁ σὶρ Σιγγρὸς νὰ σ' εἰρρη.

Πέρνει καὶ τὸν Στρατηγὸ μακ'—ἴστος, Φασουλῆ μου, ἴστος
κ' Ἀγγελοῦ τοῦ Κώστα, πού τὸν ἔβαλαν ἀ μέστο.

Πέρνει, κερὰ φιλτάτην,
καὶ τὸν Ἄλφρα τὸν Σκουζέ,
τὸν παλῶ τὸν διπλωμάτην,
πυχεὶ τὰ μαλλιά φριξί.

Τὸ Κορδὸν τὸ Κορδὸν μὲ ροζάνιας καὶ ταμπουναίς,
πέρνει καὶ τὸν Γουναράκη γιὰ νὰ ζετινάξῃ γούνασι.

Μίσα ὅτ'ο Παιπὸ τοῦ σπῆτι
γίνεται πολὺ κακό,
κ' ἴσως καὶ τὸν Φλογαίτην
τὸν ἀποκαεντροπικὸ
νὰ τὸν ὄης Κορδονικὸ.

Στου Θεωδώρακη τὴν αὐλή
νίκη μὲ κρένος καὶ δαυλὶ,
'στού Θεωδώρακη μας πού λές
φουλλάδες γράφονται πολλαίς.

Καὶ περιγράφουν ἐκτενῶς
τὸ τοῦ πολέμου γεγονός,
καὶ λέν πῶς τότε 'στὴν πομπή
ἵνα δὴν γλίσφε κουμπί,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ,
κι' εἰς ἄλλην τὴν Ἑλλάδα
θὰ διαβασθῆ χωρὶς παπᾶ
τρισεβάστη φουλλάδα.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Τὸ γράμμα σου φιλολογῶ
κι' ἐχάρηκα πολλὸ κι' ἐγὼ
γιὰ τοῦτους τοὺς συνδυασμοὺς
τοὺς ἀμιγῆς καὶ συμμιγῆς,
ὅπου γεννοῦν παροξυσμοὺς
'στους ἐλευθέρους ἰλογοῦσι.

'Αγαπητέ μου Περικλή, χορὸ μονάχος σῦρε,
δὴν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα κι' ἴκανα μὴ τοῦμπκα
σὰν 'διέβασα 'στὸ γράμμα σου πῶς νέο ὄρμος 'πῆρε
ὁ Κορδοκαλούμπκας κι' ἡ Κορδοκαλούμπκα.

Μὰ γράψε μου, κασιδῆ,
καὶ περὶ τοῦ Λεβίδη.

Τὶ μαλιτῆ, τί γίνεται, πού τώρα γύραεις φέρνει ;

πῶς ὁ Παπκοῦς, βρε Περικλή, μαζί του δὴν τὸν πέρνει ;
φοβάται μὴ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ πάλι τοῦ καπνίσου
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν κόσμο μπουμπερδίσου ;

Χαρὰ 'στους, πού θ' ἀπλώσουνε 'στὴς κἀλπικς τὰ ξεράδια,
'στὴν Κρήτη σκέπτομαι ξανά νάβλω καὶ τὸν Φλεβάρη,
Ξέρεις ἰδῶ τὰ πρόβατα πῶς λίγονται κουράδια
κι' ἐκείνον πούχει πρόβατα τὸν λένε κουραδάρη.

Κι' ὅταν τώρα μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψω 'στὰς Ἀθήνας
ἀλανθάστως θὰ μαντεύσω μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κηφήνας,
καὶ μὴ σίνα, κουραλῆ,
πούσαι Κάλχας κατεργάρας,
ποιὸς 'στὴ νέα τῆ Βουλῆ
θάναι πρώτος κουραδάρης.

Μὲς 'στὴν Κρήτη τριγυρνῶ
κι' ὅποιον 'βρίσκω τὸν κερνῶ.
'Αγκαλιάζομαι μὲ Γάλλους καὶ μὲ Ρώσους κι' Ἴταλους,
μὲ τὸν Ἄγγλο τὸν Τσερμεσιῶ καὶ μὲ Σκώτους παραλοῦς,
πού πεντάρη, Περικλέτο, δὴν χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς.

Μὲ πολλὴν χαρὰν μανθάνω μὲς 'στὰς διαφόρους δράσεις
ὅτι κι' ὁ Ζαήμες τώρα
'πῆρε 'στὴν κουβίντα φέρα,
καὶ 'στὴν Γαλλικὴν Πρεσβείαν εἶπε Γαλλιστὶ ὄρο φράσεις.

'Ὅμως δέξου, μπουνταλῆ,
χαρητίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν Γιουσοῦφ Ἀράνη,
πρῶτο Τουρκιᾶ χασάνη.

**Τῆς Περικλέτου ἐπιστολῆς
ἑνὸν ἀδελφῷ του τὸν Φασουλᾶ.**

Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ καὶ πρόσωπο γελοῖο,
ἔβγαλε τώρα κι' ὁ Συγγρός σημαντικὸ βιβλίον,
ποῦ θὰ σοῦ στρίψῃ τὸ μαζὰκι θὰ παραστασις
καὶ σοῦ τὸ στίλλω σήμερα, γιὰ νὰ τὸ μελετήσης.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς, ἀγαπητέ, πῶς ἔκαναν συγχάλεσι
κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸν Ὀρωπὸ, κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸ Σάλωσι,
κι' ἀργύσανε τῆς μοιρασιάς καὶ τὰ κουβαρνταλῆμα
στὰ ξένα τὰ ταφιρίκια.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς περιέργως, μωρὲ συμπατριώτη,
πῶς γίνετ' εὐκολώτατα διανομὴ λαφύρων,
διεμερίσαντο δ' αὐτοὺς τὰ κτήματα τοῦ Χιῶτη
κι' ἐπὶ τὴν κτῆση ἴσαλον οἱ μουστερήδες κληρον.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς πῶς ἔπασαν ἀπλήτους εἰς τὴν λείαν,
κι' ἐν ᾧ πολὺς Ἀρνίλος,
οὐπὼ οὐκ ἔσται τέλος,
οὐρανοποιῶσι τῆς γῆς ὑπόστασι τέλειαν,
ἐγὼ πρὸς τοὺς ἀκτῆμονας ὑπόστοιμ' ἔκλογαίς
τέλειαν σουφροποιῶσι τῆς ἀλλετριάς γῆς.

Ἐκλειψίς πολλὴ φωστῆρων
καὶ Βουλευτικῶν μνηστῆρων,
ὄμως ἔκλειψίς συνέθη καὶ Σιληνίης ἔλικη
δὲμσι πιστώει, Φασουλῆ μου, νὰ τὴν ἰδεῖς τ' ἐκεῖ.

**Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλᾶ.**

Ἀγαπητὴ μου Περικλή, τὰ γένετριά μου παραίτησα
καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Συγγροῦ σπουδαίως τὸ μελέτησα.
Ποιὸς τοῦπε νῆχῃ κτήματα καὶ πλοῖσις νὰ γίνῃ
καὶ κάθε τόσο δεῖται κι' ἀριστερὰ νὰ δίνῃ.

Θυμάσαι, βρέ, ποῦ σουλεγα' ἵστης τρέλλαις μας ἀπάνω
πῶς ἔνα φοροκάλυδο λαχτήρια καὶ κῆνω;
Χί'λιας φοραὶς καλλίτερα νὰ λήγωμαι παντλήμων
κι' ἀπένταρος ἀκτῆμων,
χί'λιας φοραὶς καλλίτερα νὰ λείπη κάθε λούσε,
πᾶνὶ νὰ βλέπω μὲ πᾶνὶ τὴν ἱερμὴ μου τσίπη,
παρὰ νὰ τρέχω σὰν Συγγρός τὸν κινδύνον ν' ἀκούσω:
εὐδὸς μου, κυρὰ, τὸν ἄνορα σου καὶ σένα δὲν σοῦ πρέπει.

Σοῦ τῶκα κι' ἑστὸν καφρονέ, ἑστὸ σπῆτι καὶ στοὺς δρόμους
πῶς σύμφωνά μὲ τῶν Ρωμῶν τοὺς λειτουργούντας νόμους
σὰν ἔχῃς σοῦ τὰ πέρουσε καὶ μείνει κασισιῶδες,
μὰ σὰν δὲν ἔχῃς τίποτα θίλθη καιρὸς νὰ πάρῃς,
καὶ πρὸ καλὰ ζυμπόλυτος νὰ ὄρῃς ἵστης γῆς τὴν δράσιν,
νὰ φεγγῆς κι' εὐκολώτερα μίς ἑστὸν μαχῶν τὴν βράσιν.
Τίποτα σκέπτομαι, βρέ βλάμη,
ποῦ μαζὰκι δὲν ἔχῃς ὄραμα,
κι' ἐπειδὴ τὰ κτήματά μου τάχουν κατασχεμένα
ᾄδῃς, καυμένε, νὰ κρατήσουν ἄλιγας πῆχαις καὶ γιὰ μένα.

**Τῆς Περικλέτου ἐπιστολῆς
ἑνὸν ἀδελφῷ του τὸν Φασουλᾶ.**

Μάθε, βρέ, πῶς καὶ τὸν Γκιώνη, τῆς Τραπίκης τὸν Ταμία,
τὸν ἐπίσαν ἑστὴ Λαμία.

Εἶχε κρύβει τὰ κλεμμένα
σ' ἑνὸς ἄσους τὴν ἰλιά!....
νῆχῃ σύντροφο κι' ἑμίνα,
ἵστης ρεμούλας τὴν δουλειά!

Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ μου, πρῶτ' βράδυ κατὰ μόνας
περπατῶ στοὺς ἄλαινας,
τὴν κατῆστασιν οἰκτεῖρω
κι' ἔλο ἵστης ἰλιάς τριγύρω
σκάδω σκάδω μήπως βρῶ
τρομπωμένο θησαυρὸ.

Πότε πᾶ, βρέ Φασουλῆ μου, θὰ σουφρώσωμε κι' ἐμεῖς;
ποτε πᾶ τὴν ἀτιμία θὰ μουντῶσω τῆς τιμῆς;

Κλέψε καὶ τὸν Ἰάλεμο, τὴν δεσασμένη πένα,
ποῦ ἔπιβαν παντῆρμος σὰν νάτανε ἑστὰ ξένα.
Δόλια Πατρίδα, φώναξα μὲ μὴ φωνὴ μεγάλη,
ψέζε νὰ βρῆς παλῶς παλῶτους μίς ἑστὸν νεκρὸ τὰ στήθειά,
ἐψήχως χωρὶς κληρὸ παρῶτον νὰ βγάλῃ
καθὼς πεθαίνουσι ἢ καρθῆται, ποῦ σ' ἀγαποῦν ἑστ' ἀλήθεια.

**Καὶ καυπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Σχέδια καὶ Μελέται περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον, πρωτότυπον, καινόν,
τέκτονος καλλιτέχνου, τοῦ Παύλου τοῦ Βακᾶ,
μὲ σχήδια μεγάλα κι' ἐξωραιστικά.

Ὁ Νικόλαος Ταρσοῦλης, κτηματίας ποῦ σημαίνει,
ἰνυμοῦσθ' ἑστὰς Καλλῆμας μὲ μίε νῆχη ζηλημένη,
μὲ τὴν Ἄννα δηλονότι Γεωργίου τοῦ Τσακίρη,
κι' ἔγινε χωρὶς μεγάλη κι' ἦταν ἑνα πανηγύρι,
καὶ καθῆσι ἑστὸς νεονόμους ἐπαιγῆσθ' μὲ καρθῆ
βίαν Ἀδραμᾶ μὲ γλύκαις, μὲ παράδες καὶ παιδιᾶ.

Θὰ ῥοοο, ἀρχῶν ἱσημερί, ποῦ κόσμος τὴν προσμένει,
καὶ κάθε μέρα τὸ πρῶτ' πεντάλεπτος θὰ βγαίη.
Συντάκτης καὶ Διευθυντῆς Μίλτος Καβαλιεράτος,
ἀγαπητὸς συνάδελφος καὶ κάμακος Βαρβάτος.

Ποιήματα γιὰ τὰ Παιδιὰ Κεμπροῦργου τοῦ Γιάννη,
βιβλίον, ποῦ καὶ γιὰ μικροῦς καὶ γιὰ μεγάλους κάνει,
ποῦ πάντα θὰ διαβάξεται παντοῦ μετ' ἀλησιῆταις,
ἐκδότῃ ὁ Γεώργιος Κασδῆνης τῆς Ἐστ' ἰαο.

Τὴν αἴριον θὰ πωλήθῃ τοῦ Πρίγκηπος εἰκῶν
μεγάλῃ καὶ πολὺχρωμῷ, ἔργον Ἑλληνικόν.

Τὸ Λούβρο τὸ περίφημο, τὸ Λούβρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ὄρασκεται μίς ἑστὰς Ἀθῆνας ἔλλο.
Νεῖα προσθήκη κι' ἔκτασις τιμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πῶς μόνο καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλημα γεμῆτης κι' ἄδειας τσίπη.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ἑστὰ λούσα τὸ περίσημο
κι' αὐτὸ τὸ Λούβρο πέρσει, ποῦ λάμπει ἑστὰ Παρίσι.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μαζὶ τὸ Γράφισον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμῶς,
ἑστὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.